

Şəhidlik və Vətən müdafiəsi

Ümmətlər və millətlər, həyatlarını hüsur içərisində keçirə bilmələri üçün üzlerini tövhid nuru ilə aydınlatmaları, qəlblərini Həzrət Peyğəmbərin (s.ə.s) məhəbbəti ilə doldurmaları, idraklarını Quranın həyat suyu ilə möhkəmləndirmələri və sonra necə bir ümmət olduqlarını, necə bir millət halına gəldiklərini çox yaxşı bilmələri lazımdır. Bu yaşamanın və ayaqda dura bilmənin əsas şərtidir. Çünki əslini, əsasını, cövhərini və qaynağını bilməyən bir millət, gələcəyindən əmin ola bilməz. Bir müsəlman hər zaman düşünməlidir; mən kiməm, əslim, qaynağım nədir, haradandır?

Sən, Allah-Təalanın "Şübəhsiz ki, biz insanı ən gözəl şəkildə yaratdıq" xitabı ilə şərəflənmiş ən gözəl bir bəndəsən. Sən, əməllərə rəhmət olaraq göndərilən, «ümmətim, ümmətim» deyə yalnız ümmətini düşünən və Allahdan yalnız ümmətini diləyən o, rəhmət peyğəmbərinin ümməti sən. Sən, Əbu Bəkr kimi fədakar, Ömər kimi qüruruna qalib gələn, Əli kimi qorxmaz və qəhramanların yolunda və izində olansan. Sən, vətənin müdafiəsində qorxmadan, çəkinmədən, igidliklə canını fəda edən, vətənin müdafiə edən igidlərin övladısən, onların nəslisən.

Allah-Təala insan oğluna din, vətən, azadlıq və namus kimi bir çox dəyərlər ehsan etmişdir. Bir müsəlman bu dəyərlərə sahib olduğu zaman dünyanın ən varlı xəzinələrinə malik deməkdir. Belə dəyərli xəzinəni əlimizdən almaq və tapdamaq istəyənlərə qarşı dinimiz savaşağı əmr et-

mişdir. Din və vətən kimi belə savaşlarda ölənlər mü səlməna da şəhid deyil.

Şəhid demək, cənnətlik olduğuna şahidlik edilmiş olması və ya Rəbbinin hüsurunda yaşayır olması və s. kimi mənalara gəlməkdir. Şəhidlik böyük bir dərəcədir və çox şərəfli bir məqamdır. Qul haqqı xaric bütün günahları bağışlanar və cənnətə hesabsız girəcək bəxtiyarlardır. Allah-Təala Qurani-Kərimində belə buyurur: "Allah yolunda öldürülənləri (şəhid olanları) heç də ölü zənn etmə! Əsl həqiqətdə onlar diridirlər. Onlara Rəbbi yanında ruzi (cənnət ruzisi) əta olunur. Onlar Allahın öz mərhəmətindən onlara bəxş etdiyi nemətə (şəhidlik rütbəsinə) sevinir..." (Ali-İmran 169-70).

İnsan üçün ölüm qaçınılmaz bir aqibətdir. Din və vətən yolunda savaşa qatılmaq isə əbədi həyatın səadətinə nail olmaqdır. Din və vətən üçün ölməyə hazır olmayan kimsə, ölmədən daha bəter bir əsərə həyatına düşər. Çünki yaşamaq, savaşı gözə ala bilmənin haqqıdır. Belə savaşa ölənlər şəhid olduğu üçün əsla ölməz, Rəbbinin qatında diri olaraq yaşayarlər. Din, iman və vətən uğrunda canı və malı ilə savaşa, bir insanın edə biləcəyi fədakarlıqların ən ucusudur, ən qiymətlisidir. Əziz Peyğəmbərimizə (s.ə.v) "fəzilətcə ən üstün olan kimdir?" deyə soruşduqda: "Malı və canı ilə Al-

lah yolunda savaşıdır" buyurdu. Əlbəttə ki, bütün bu şərəflərə nail ola bilmək üçün qəlbəki niyyətin xalis olması gərəkdir.

Bir ölkə üçün sərhədlərinin güvənliyini qorumaq hər zaman böyük əhəmiyyət daşımaqdadır. Yer üzərində gələcəyini qazanmış hər millətin üzərində yaşadığı bir coğrafiya vardır. Bu coğrafiya vətən deyər adlanır. Vətən olaraq qəbul edilən bu coğrafiyanın yer, dəniz və hava sahələri, o ölkənin sərhəddi sayılır. Bunlardan hər hansı birinə ediləcək təcavüz və ya sərhəddi pozmaq hərəkəti savaşa səbəbi sayılır. Ona görə sərhədləri qorumaq və oralarda növbə tutmaq ən müqəddəs vəzifələrdən biri olub, sülh zamanı da olsa əsgərlik vəzifəsi, İslam nəzərində cihad sayılmışdır. Bu şərəf sadəcə sərhədlərə aid olmayıb, bir ölkənin hər yerində edilən əsgərlik vəzifəsi şərəflidir və müqəddəsdir. Çünki hamısının tək bir qayəsi vardır; o da vətəni düşmənlərə qarşı qorumaqdır. Vətən müdafiəsindən məqsəd, sadəcə sahib olunan torpaqları qorumaq deyil, bunun arxasındakı əsas qayə, o torpaqlar üzərində yaşayan insanları, onların dinini, canını, malını və namusunu qorumaq və millətin fərdlərini azadlıq içərisində yaşatmaqdır.

Vətənin müdafiəsi sadəcə bu vəzifəsinə yerinə yetirənlərə aid olmayıb, geridə qalan bizlərin də tərki ediləməz bir borcudur, vəzifəsi-

dir. Onların vəzifəsi vətənin sərhədlərini qorumaqdır (çünki sərhəddi olmayan heç bir ölkə düşünülə bilməz. Dövlət olmağın ilk şərti sərhəd və hüdudlara sahib olmaqdır). Bizim vəzifəmiz də vətənimizi daxilindən, vətənin bütövlüyünü qorumaqdır. Müsəlman fərdlərin hər biri özünü bu vəzifə ilə mükəlləf bilib, cihadı, savaşı müqəddəs vəzifə qəbul etməlidir. Allah-Təala Quranda cihada, savaşa daim hazır olunmasını əmr edərək buyurur: "Ey iman gətirənlər! Səbr edin, dözüün, düşməninizə üstün gəlin. Cihada hazır, oyanıq olun və Allahdan qorxun ki, bəlkə, nicat tapasınız!" (Ali-İmran 200).

Ona görə vətənin qorunması, müdafiəsinin şərəfi, fəziləti və mükafatı haqqında əziz Peyğəmbərimiz: "Allah yolunda sərhəddə bir gün növbə tutmaq, başqa yerlərdə min gün növbə tutmaqdan daha xeyirlidir" buyurmuşdur.

Bütün bunlar müsəlmanları, istər sərhədlərdə növbə tutaraq vətəni müdafiə etmək, istərsə də vətən daxilində vətəni müdafiə etmək, bütövlüyünü qorumağa və hətta hər cür xəyanətdən qorumağa təşviq etməkdir. Bir kimsə istər əsgərlik vəzifəsinin başında, istərsə də vətən müdafiəsi zamanı ölərsə, o, şəhid olaraq Rəbbinə qovuşar. Şəhid olmaq isə, yer üzərində ən şərəfli ölümdür.

Əslində şəhidlər ölməz. Şəhidlərin əməl dəftəri bağ-

lanmaz və dünyada işlədiyi gözəl və xeyirli işlərin sava- bı da qiyamətə qədər davam edər. Şəhid qəbirdə mələklərin sorğu-sualından və qəbir əzabından azad olunmuşdur.

Bizim inancımız, əslimiz, cövhərimiz budur. Ona görə artıq qəflət içərisində olmaq, tənbel-tənbel yatmaq, qonşusu ac ikən tox gəzmək bizə yaraşmaz. Doğru- luqdan, düzgünlükdən, ədəb və iffətdən, ədalətdən ayrılmaq, çayxanalarda, restoranlarda vaxt öldürmək bizə yaraşmaz. Allaha, Peyğəmbərə və onlara inanan dindəşlərə dil uzatmaq, qülsuz, dəstəməzsiz, namazsız və ibadətsiz yaşamaq artıq sənə yaraşmaz. Oyanmalıyıq.

Şəhid qanları ilə yoğrulmuş bu vətən torpaqlarında vətənə, millətə və dininə layiq yaşamaq lazımdır. Övladlarımızı da dinini, vətəni- ni, namusunu və bütün müqəddəslərini sevən bir nəsil olaraq yetişdirməməz lazımdır.

Onun üçün də ən üstün varlıq olaraq yaradılan bizlər, yaradanımız olan Allaha ən yaxşı şəkildə qul olmağa, əməllərinə möhkəm şəkildə sarılıb qadağalarından da şiddətlə çəkinməyə, Qurana və Peyğəmbərimizin sünnesinə dörd əllə yapışb vətənimizi mühafizə edək. Çünki vətən qorunmaqla, din də, namus da qorunmuş olmaqdır.

Saleh ŞİRİNOV,
Qəbələ şəhər məscidi
imamının müavini.

Qisas yerdə qalmaz

Həyatımda ilk dəfə bu qədər qan göürdüm, Hər gülün arxasında sınaq könlü göürdüm, Bütün Azərbaycanı məlul-müşkül göürdüm, Dünyanı yandırır, yaxırdı şəhid qanı.

Qədim və şanlı tarixə malik olan anamız Azərbaycanın tarixində qanla, amma qürürlə yazılmış bir tarix var: 1990-cı il 20 Yanvar. O gün məmləkətimizin dərdi ümmanlar qədər çox, qəzəbi vulkanlar qədər qorxulu olsa da, bir millətin özünü təsdiq günü idi. 20 Yanvar azadlığa möhtac bir xalqın susdurulması anı idi. Həmin gün axan şəhid qanı milli məfkurəmizin oyanan günəşinin şəfəqləri idi. Babək cəsəretini, Nəsimi gürürünü, Xətai qanını dərmanlarında axıdan bir xalqın suverenlik və müstəqillik arzusunu gözündə qoymaq cəhdi baş tutmadı. O gün nə müxalifət vardı, nə də iqtidar. O gün xalq vardı, Heç bir xalqın nü-

mayış etdirə bilmədiyi fədakarlığı gözlər önünə gətirə bilən, nümayiş etdirən bir xalq vardı. Öz polad sinəsini mənfur rus tanklarına siper edən vətənpərvər bir millət vardı. Əsrin Leylisi və Məcnunu olan İlham və Fərizə o gün öz ölümləri ilə bir məhəbbət dastanı yazdılar. Bir qolu bizə miras qalan aspirant Yusif Sadiqovun narahat ruhu intiqam alınacağı günü səbirsizliklə gözləyir. Şagird partası boş qalan Lari- sanın və İlqarın müstəqillik arzusu indi onun yaşidlərində yaşayır. Şeirləri yarımçıq qalmış Ülvinin qəlb göynədən misraları bizi mübarizəyə səsləyir. 76 yaşlı Bafadar baba, 88 yaşlı Sürəyya nənə bu müdrik çağında rus gülləsinə tuş gəlsələr də, xalqın bütövlüyünü təmsil edirdilər. Ər yolu gözləyən gəlinlərimiz, oğul yola salan ata-analarımız, nəvə əzizləyən nənə və babalarımızın ümidi güllələndi o gün. Hər şey-

dən xəbərsiz, cansız binalar belə güllələrdən dəlik-deşik oldu- lar. Zümrüd gözlü Xəzər insan qanına bulandı. Küçələrdə insan qanından dünyanın ən ağır faciəsini əks etdirən naxışlar iz saldı. Bu şəhid qanının üzərinə intiqamın rəmzi olan qərənfillər düzüldü.

20 Yanvar, bu amansız fəlakət sovet imperiyasını çökdürən, SSRİ məkanında digər xalqların gözünü açan bir tarixi hadisə idi. Ümum- milli lider Heydər Əliyev yeganə adam idi ki, 1990-cı ilin 21 yanvarında Azərbaycanın Moskvadakı daimi nümayəndəliyində keçirdiyi yığıncaqda Azərbaycan həqiqətlərini dünyaya bəyan etdi. Bu gün bütün dünyanı qeyrəti və cəsəretini, fədakarlığı və vətənpərvərliyi ilə hey- rətləndirən bir xalqın azadlıq yolu and yerimiz olan şəhidlər xiyabanından keçir.

Allah şəhidlərimizə rəhmət eləsin.

T. SƏLİMOVA,
təhsil şöbəsinin məsləhətçisi.